

Αυτός ο συνδικαλισμός είναι μέρος του προβλήματος, κι όχι της λύσης

Αν περιμένετε ολόκληρη την περασμένη τριετία να μας δίνουν λογαριασμό οι 2 εκπρόσωποι που εκλέγει η ΕΣΠΗΤ στο Δ.Σ. της ΠΟΕΣΥ, πλανηθήκατε. Γιατί; Διότι αυτό είναι το μοντέλο συνδικαλισμού που υιοθετούν όλες οι παρατάξεις της ΕΣΠΗΤ πολλά χρόνια τώρα: «Ψηφίστε εσείς κάθε τρία χρόνια και μη σας νοιάζει. Εμείς είμαστε οι εκπρόσωποι». Το μοντέλο αυτό, ιδιαίτερος σήμερα φαντάζει εγκληματικό. Γιατί μόνο με «εκπροσώπους», δεν κινείται τίποτε. Κι έτσι «μοιραία» οδηγούνται τα πράγματα: Από τη Συλλογική Σύμβαση που δεν επεκτάθηκε στα μη μέλη της ΕΣΠΗΤ, μέχρι τις ευλογίες που ετοιμάζεται

να δώσει το ΤΑΙΣΥΤ για πρώτη φορά στην εκ περιτροπής εργασία και στη μερική απασχόληση. Κι από τη διαιώνιση των προβλημάτων που έχουν οι εργαζόμενοι με «μπλοκάκι» συνάδελφοι, μέχρι την αποδοχή της εργασίας-λάστιχο στα πόρταλ.

✓ Δίδυμο αδερφάκι της «εκπροσώπησης» που πνίγει τη φωνή των μελών, ο κυβερνητικός συνδικαλισμός. Από αυτόν έχουμε μπλόκο στην ΕΣΠΗΤ, κι όχι μόνο τώρα. Και είναι ντροπή, είναι πρόκληση, η κυβέρνηση που έχει δώσει τα πάντα στους εργοδότες, που έχει παραδώσει στην τρόικα τα κλειδιά της Βουλής, που οργανώνει το πλιάτσικο όλου του

δημόσιου πλούτου για λογαριασμό των διεθνών πιστωτών της χώρας, που ονειρεύεται μια κατάσταση όπου οι εργοδότες δεν θα έχουν καμία υποχρέωση και οι εργαζόμενοι κανένα δικαίωμα, που κλείνει με την πολιτική της σχολεία και νοσοκομεία, να απολαμβάνει ασυλίας από το Δ.Σ. της ΕΣΠΗΤ (κυρίως από την πλειοψηφία: Δημοσιογραφική Ανανέωση και Ενωτική Κίνηση).

✓ Αυτός ο «κατεστημένος» συνδικαλισμός δεν πιστεύει ότι μπορεί να αλλάξει τίποτε, κατοικοεδρεύει μακριά από τους εργαζόμενους, αρνείται να εντάξει στην ΕΣΠΗΤ τους συναδέλφους (βλ. πόρταλ, «μπλοκάκια», ημιαπασχολούμενους) γιατί

Ο αγώνας των εργαζομένων στα ΜΜΕ, να γίνει ένα κομμάτι του αγώνα όλων των εργαζομένων και όλου του λαού. Μόνο έτσι θα επιβάλουμε ανατροπές στο οικονομικό, πολιτικό, κοινωνικό πεδίο.

τους βλέπει ως πρόβλημα, φυγομαχεί την ώρα του αγώνα, εκφυλίζεται και εκφυλίζει. Φαίνεται να έχει πάρει τις αποφάσεις του: «σε λίγα χρόνια θα έχουμε μείνει οι μισοί στον κλάδο, θα αντέξουμε για να εκπροσωπούμε όσους απομείνουν».

✓ Αυτός ο συνδικαλισμός είναι μέρος του προβλήματος κι όχι της λύσης.

Portals: Πόρτες... εργασιακής απορρύθμισης

Εικόνα από το εγγύς μέλλον των εργαζομένων σε όλα τα ΜΜΕ αποτελούν οι συνθήκες εργασίας στα portals. Εργασία πέραν του 10ώρου και του 12ώρου, 7 μέρες τη βδομάδα, εργασία και από το σπίτι (ώστε να επικαιροποιείται διαρκώς το περιεχόμενο), πίεση για ανάρτηση όσο το δυνατόν περισσότερων ειδήσεων (η ποιότητα και ο έλεγχος της είδησης έχει από καιρό πάψει να απασχολεί τους εργοδότες). Κι όλα αυτά για 600 ευρώ. Εναλλακτικά, ημιαπασχόληση για 300, δουλεύει με το κομμάτι ή και εντελώς απλήρωτη εργασία με την υπόσχεση ότι μπορεί να... περισσέψει κάποτε λίγος χώρος στη μισθοδοσία της επιχείρησης. Ακόμα χειρότερα, η ενασχόληση με

το portal τείνει να θεωρείται αυτονόητη υποχρέωση ενός συντάκτη ήδη εργαζόμενου στο «παραδοσιακό» Μέσο της εταιρείας... εξτρά εργασία για καθόλου εξτρά αμοιβή. Τα portals δεν θεωρούνται ΜΜΕ: δεν αποδίδουν αγγελιόσημο (πλητώντας τα έσοδα των Ταμείων του κλάδου), και οι εργαζόμενοι σε αυτά θεωρούνται υπάλληλοι γραφείου και ασφαλίζονται στο ΙΚΑ, στο ΤΕΒΕ, ή και καθόλου. Το τοπίο δεν έχει ρυθμιστεί, κι έτσι οι εργοδότες εξασφαλίζουν κέρδη, διατηρούν σε ασήμαντα ποσοστά το εργασιακό κόστος και εγκαθιστούν καθεστώς

γαλέρας στα «μαγαζιά» τους. Η κατάσταση συμπιέζει άμεσα και τους εργαζόμενους με τυπικά κατοχυρωμένα δικαιώματα, επιταχύνοντας την –προς τα κάτω– εργασιακή εξομοίωση όλων: όταν υπάρχει ο ανασφάλιστος των 300 ευρώ, τι τον θέλουμε τον αμειβόμενο με τη ΣΣΕ; Οι Ενώσεις Τύπου έχουν τις πόρτες τους κλειστές γι' αυτή την κατηγορία συναδέλφων, γιατί τάχα δεν επιθυμούν να νομιμοποιήσουν ελαστικές μορφές απασχόλησης. Έτσι ωθούν τους συναδέλφους αυτούς στην περαιτέρω απαξίωση των σωματείων. Σε κάθε απεργία

που προκηρύσσεται, οι εργαζόμενοι στα portals, ακόμα κι αν θέλουν, δεν μπορούν να απεργήσουν: δεν καλύπτονται. Ή ακόμη, εκβιάζονται να απεργήσουν από το... σπίτι τους, ανανεώνοντας κανονικά το site, που αποτελεί τη μόνη πηγή ενημέρωσης στη διάρκεια της απεργίας. Αν οι Ενώσεις όντως επιθυμούν την υπεράσπιση δικαιωμάτων, τα portals πρέπει να αποτελέσουν χώρο άμεσης στόχευσης, γιατί οι συνθήκες εκεί είναι πολιορκητικές κριός για όποιο δικαίωμα έχει απομείνει στον κλάδο.

Πόσω μάλλον που σε καιρούς σαρωτικής αναδιάρθρωσης, δεν μπορεί να είναι κριτήριο εισδοχής στο σωματείο το ύψος της αμοιβής ή το Ταμείο (λές και είναι αποτέλεσμα ελεύθερης επιλογής του εργαζόμενου). Η διατήρηση τέτοιων προσκομμάτων αποτελεί ομολογία αποφυγής των Ενώσεων να αντιπαρατεθούν με τους εργοδότες, καθώς και τη βασιλικότερη οδό προς την ήττα όλου του κλάδου συνολικά. Όλοι οι εργαζόμενοι στα portals, μέλη των Ενώσεών τους άμεσα, χωρίς προϋποθέσεις!

Οργάνωση, αντίσταση, αλληλεγγύη

Ένα μήνα πριν από τις εκλογές της ΕΣΠΗΤ για αντιπροσώπους στην Ομοσπονδία των Ενώσεων Συντακτών (ΠΟΕΣΥ), και οι εργαζόμενοι στα περιοδικά βιώνουν (όπως και όλοι οι εργαζόμενοι στη χώρα εδώ και ένα χρόνο) τις καταστροφικές συνέπειες της πολιτικής του μνημονίου. Στον καιρό που η κυβερνητική πολιτική εξυπηρετώντας τους εργοδότες και τους διεθνείς πιστωτές διαλύει τα πάντα αφήνοντας ερειπωμένους τις ζωές μας και την εργασία μας, αξίζει να δει κανείς με ποιο τρόπο η Ομοσπονδία μας στάθηκε απέναντι σε αυτή την κατάσταση.

Είναι σίγουρο ότι οι συνάδελφοι στη συντριπτική πλειονότητά τους δεν είδαν ποτέ τα ψηφίσματα και τις ανακοινώσεις του Διοικητικού Συμβουλίου της ΠΟΕΣΥ. Σίγουρα επίσης δεν είδαν τις λίγες ημερίδες που διοργάνωσε στη διάρκεια της τριετούς θητείας της. Τρία χρόνια σχεδόν χαμένα, για μια διοίκηση που εξελέγη με το σύνθημα να αλλάξει τα πάντα στην ΠΟΕΣΥ. Που ήταν όμως όμηρος του κυβερνητικού συνδικαλισμού με τον οποίο συμμάχησε. Αλλά και όμηρος των επιμέρους Ενώσεων Συντακτών, όπου οι ηγεσίες αγωνίζονται να διατηρήσουν τα «κάστρα» τους. Πριν κατηγορηθούμε ως μηδενιστές, να πούμε ότι ήταν χρήσιμη η νομική γνωμοδότηση για τα Ιντερνετικά media, την οποία προκάλεσε η ΠΟ-

ΕΣΥ (αν και στο επίπεδο αυτό δεν έγινε και τίποτε περισσότερο επί της ουσίας, πέρα από διαβουλεύσεις). Να πούμε όμως και ότι:

- Από μια Ομοσπονδία περιμένεις κάτι περισσότερο από το να συγκαλεί ενίοτε κοινές συνεδριάσεις των Δ.Σ. των Ενώσεων Συντακτών, όπου δεν πατάνε ούτε οι μισοί και όπου δεν λαμβάνεται καμία απόφαση.
- Από μια Ομοσπονδία περιμένεις ότι θα φρόντιζε να υλοποιήσει τις αποφάσεις των Συνεδρίων της.

- Από μια Ομοσπονδία περιμένεις να συμβάλει στον πραγματικό συντονισμό πραγματικών αγώνων στην κατεύθυνση ν' αλλάξουν τα πράγματα και να ανατραπεί η άγρια λεηλασία που έχουν εξαπολύσει η κυβέρνηση, η εργοδοσία και η Ευρωπαϊκή Ένωση.
- Από την ΠΟΕΣΥ περιμένεις ότι θα έπαιρνε συγκεκριμένες πρωτοβουλίες για τη δημιουργία πραγματικού συνδικάτου Τύπου, γιατί αυτό είναι που θα έκανε πιο δυνατούς τους αγώνες μας.

- Από τη διοίκηση της ΠΟΕΣΥ περιμένεις ότι ειδικά σήμερα, στις στιγμές της ανελέητης λεηλασίας, θα έπαιρνε σαφείς αποστάσεις από όλες τις εκφράσεις του κυβερνητικού συνδικαλισμού που παρεπιδημούν εντός της.

Πρακτικά θα περίμενε κανείς, την ώρα που η χώρα έχει εισέλθει σε μια νέα καθεστωτική φάση (όπου καθετί δημόσιο εκμηδενίζεται, η Βουλή γίνεται απλός πρωτοκολλητής αποφάσεων της τρόικας, η χώρα κυβερνάται με διατάγματα και υπουργικές αποφάσεις και ακόμη και το Σύνταγμα καταλύεται), οι συνδικαλιστικές οργανώσεις των εργαζομένων συντακτών και η Ομοσπονδία τους να οργανώσουν τον αγώνα και να ορθώσουν τείχος αντίστασης – εκτός από το να προκηρύσσουν απεργίες που η οργάνωση και περιφρούρησή τους επαφίεται στον... πατριωτισμό των μελών τους.

Υποστηρίζουμε ότι ειδικά μπροστά στην καταστροφή που μας ετοιμάζουν, μια ΠΟΕΣΥ που θα συμβάλει για να οργανώσει την αντίσταση στον κλάδο είναι αυτή που έχουμε ανάγκη. Υπό αυτή την οπτική είναι που κινήθηκε το ΠΑΡΑΤΥΠΟΣ την περασμένη τριετία, συμμετέχοντας στο Γενικό Συμβούλιο της ΠΟΕΣΥ, ένα όργανο που για άλλη μια φορά δεν αφηθήκε να αποκτήσει ουσιαστική λειτουργία (αναλυτικότερη αποτίμηση της δράσης μας στο Γενικό Συμβούλιο της ΠΟΕΣΥ, παρακάτω.

✓ **Ν' αμφισβητήσουμε έμπρακτα τον εργασιακό μεσαίωνα**
✓ **Για μια ΠΟΕΣΥ που θα οργανώσει την αντίσταση**
Στηρίζουμε – ψηφίζουμε ΠΑΡΑΤΥΠΟΣ

Απολογισμός δράσης στο Γενικό Συμβούλιο

Επιδιώκοντας να συμβάλει στον αγωνιστικό προσανατολισμό της ΠΟΕΣΥ, το ΠΑΡΑΤΥΠΟΣ συμμετείχε στο Γενικό Συμβούλιο της Ομοσπονδίας, από κοινού με τις συνεργαζόμενες παρατάξεις: Financial Crimes (ΕΣΗΕΑ), Αριστερό ΜΜΕωπο (ΕΣΗΕΑ), Αούντακτος Τύπος (ΕΣΗΕΜ-Θ). Η κοινή αυτή προσπάθεια καθ' όλη τη διάρκεια της προηγούμενης τριετίας, που η εργοδοτική επίθεση εντεινόταν και άλλαζε διαρκώς πρόσωπο, εστιάστηκε στην προσπάθεια να υπάρξει ένα διαφορετικό ρεύμα συνδικαλισμού στις Ενώσεις των συντακτών, και συνολικότερα στο χώρο των εργαζομένων στα ΜΜΕ.

Στη λογική αυτή καταφέραμε παρεμβάσεις:

- ✓ Για την ΕΡΤ και τη χρόνια εγκατάλειψή της
- ✓ Για την αλλαγή του καταστατικού της ΠΟΕΣΥ
- ✓ Για την εργασία στα πόρταλ και τις συνθήκες γαλέρας που επικρατούν
- ✓ Για τους συμβασιούχους που πετιούνται στον Καιάδα και μένουν συνδικαλιστικά ακάλυπτοι
- ✓ Για τα εργασιακά προβλήματα στο ΔΟΛ
- ✓ Για την κατάσταση σε ΜΜΕ της περιφέρειας

Παράλληλα, πιέσαμε αρκετές φορές για ζητήματα που αφορούσαν τη συμμετοχή του κλάδου σε γενικές απεργίες, τη σύνδεση των συνδικαλιστικών μας θεμάτων με τη γενική πολιτική κατάσταση, με πρόταση μάλιστα για μοϊκοτάξ της καθιερωμένης συνέντευξης Τύπου του πρωθυπουργού

στη ΔΕΘ (το 2010, όταν τα μέτρα της τρόικας ήδη φτωχοποιούσαν συστηματικά τη λαϊκή οικογένεια). Τον τελευταίο χρόνο, που σηματοδεύτηκε από τα αλληλέλληλα μνημονιακά σοκ, θέσαμε το ζήτημα της αναγκαιότητας δημιουργίας και στήριξης εργασιακών επιτροπών σε κάθε Μέσο Ενημέρωσης που σε συνδυασμό με την ενεργοποίηση των Μικτών Συμβουλίων των επιμέρους Ενώσεων, να δημιουργούσαν μια προμετωπίδα αγώνα. Κι όλα αυτά μαζί με την έντονη κριτική για την υποβάθμιση του Γενικού Συμβουλίου που συνεδρίαζε αραιά, σε μια περίοδο ριζικών αλλαγών και ξηλώματος των όποιων δικαιωμάτων ίσχυαν στο χώρο.

Στις 3 & 4 Ιούνη ενισχύουμε τον αγωνιστικό πόλο της ΕΣΠΗΤ

- ✓ **Συμμετέχουμε ενεργά στη ζωή της Ένωσης για ν' αλλάξουμε τα πράγματα**
- ✓ **Στηρίζουμε ΠΑΡΑΤΥΠΟΣ – Αριστερή Πρωτοβουλία Εργαζομένων Συντακτών**

ΠΑΡΑΤΥΠΟΣ
ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ΠΑΡΑΤΥΠΟΣ-ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ
paratypus_espit@yahoo.gr
http://paratypus.blogspot.com
τηλ: 6979 710521

Ο «ασθενής» που απειλεί να (εξ)εγερθεί!

Ο «ασθενής» που βρίσκεται στην «εντατική», κατά τον πρωθυπουργό Γ. Παπανδρέου, δεν είναι η «οικονομία», ή η «χώρα», αλλά ο κόσμος της εργασίας, η νεολαία, οι συνταξιούχοι, που σε λίγο θα φυτοζωούν από την βαθιά αντιδραστική πολιτική που βιώνουν τα τελευταία χρόνια, και βέβαια, μετά την υπαγωγή της Ελλάδας στο περίφημο Μνημόνιο. Αυτό όμως που φοβούνται οι πολιτικοί ταγοί των τραπεζιτών –διεθνών και ντόπιων-, του ΔΝΤ και της ΕΕ είναι μήπως αυτός ο «ασθενής» (εξ)εγερθεί, και ανατρέψει όλο το σημερινό σκηνικό!

Με την ανακοίνωση του μεσο-πρόθεσμου προγράμματος καθώς και με το Σύμφωνο για το Ευρώ, η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, η ΕΕ και το ΔΝΤ, επιχειρούν να κλιμακώσουν την υλοποίηση των στόχων του Μνημονίου και της επιάσχυντης Δανειακής Σύμβασής του, **με κλιμάκωση της ιδεολογικής τρομοκρατίας για «πτώχευση», ενώ την ίδια στιγμή κηρύσσουν 20ετή «ελεγχόμενη χρεοκοπία» του εισοδήματος των εργαζομένων και των συνταξιούχων, εφαρμόζουν «στάση πληρωμών» του κράτους στα νοσοκομεία, την**

παιδεία και την κοινωνική πρόνοια και ανεβάζουν τα ληστρικά επιτόκια των τραπεζών. Ταυτόχρονα, επιχειρούν να απαντήσουν στην πλήρη ανυποληψία του σημερινού κυρίαρχου πολιτικού συστήματος, «κουρεύοντας» ... τα δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες, επιβάλλοντας έναν κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό απέναντι στο μαζικό λαϊκό κίνημα αντίστασης και ανυπακοής, αλλά και επιχειρώντας να ενσωματώσουν την οργή με κεντροαριστερές, κεντροδεξιές ή «εθνικές» κυβερνήσεις, με ή χωρίς εκλογές.

Το νέο αντεργατικό Σύμφωνο για το Ευρώ και οι νέες δεσμεύσεις της ελληνικής κυβέρνησης θα μα οδηγήσουν

αναπόφευκτα σε έναν αγώνα ζωής ή θανάτου! Δεν υπάρχουν πια περιθώρια για αυταπάτες. Η κυβέρνηση Παπαν-

δρέου, η πιο ταξική, η πιο επικίνδυνη για το λαό κυβέρνηση των τελευταίων δεκαετιών ξεκαθάρισε ότι ο δικός της

«μονόδρομος» είναι να συνεχίσει χωρίς έλεος την απομύζηση του πλούτου του λαού, των δικαιωμάτων των εργαζομένων, για να πληρώνει ανελλιπώς το τοκογλυφικό χρέος στους τραπεζίτες, για να διαμορφώσει συνθήκες ικανοποιητικής κερδοφορίας για εκδότες, κατασκευαστικές, βιομηχάνους, εμπορικούς ομίλους κ.α. Στην αρχή πετσόκοψαν τα επιδόματα. Ύστερα καρατόμησαν το δώρο δημοσίων υπαλλήλων και συνταξιούχων. Ανέβασαν τα όρια συνταξιοδότησης. Έκοψαν βίαια και άγρια τους μισθούς στον ιδιωτικό τομέα, διέλυσαν συλλογικές συμβάσεις και επέβαλαν ατομικές, μερικής ή εκ περιτροπής απασχόλησης, επέκτειναν την ελαστική και μαύρη εργασία, βούλιαξαν τη χώρα στην ύφεση και την ανεργία, προχώρησαν σε εκατοντάδες χιλιάδες απολύσεις. Τώρα προχωρούν ακόμα παραπέρα. Μειώνουν δραστικά και μόνιμα τις αποδοχές στο δημόσιο τομέα, φτννούν την εργατική δύναμη. Κι αυτό, βέβαια, είναι

προπομπός του τι θα συμβεί άμεσα και στον ιδιωτικό τομέα. Άλλωστε, το «Σύμφωνο για το ευρώ» ορίζει με σαφήνεια ότι οι «αναπροσαρμογές» (sic) των μισθών του Δημοσίου πρέπει να στέλνουν μήνυμα για τον ιδιωτικό τομέα. Άρα να αναμένουμε ακόμα πιο μεγάλη πίεση για μειώσεις μισθών σε όλους τους εργαζόμενους. Επίσης, καρατομούν το λεγόμενο «κοινωνικό μισθό», δηλαδή τις δαπάνες (μέρος του απλήρωτου μόχθου των εργαζομένων) που το κράτος απέδιδε στους εργαζόμενους, μειώνοντας δραστικά τις κοινωνικές δαπάνες, κλείνοντας σχολεία, νοσοκομεία και πανεπιστήμια, καταργώντας τις αναμικτές φοροελαφρύνσεις για τους μισθωτούς, αυξάνοντας σημαντικά το φορολογικό βάρος (5,5 δις. ευρώ υπολογίζεται ότι θα έλθουν από τα φορολογικά μέτρα), την ώρα που επεκτείνουν τις φοροαπαλλαγές για το κεφάλαιο και τις μειώσεις στους συντελεστές φορολόγησής του.

Ξεπουλούν το δημόσιο πλούτο, κατ' αρχήν με τη μορφή της σαρωτικής ιδιωτικοποίησης όλων των ΔΕΚΟ και των κοινωνικών υποδομών, μετατρέποντας τη χώρα σε μια αποικία των εταιρειών (ελληνικών και πολυεθνικών), που θα ανεβάζουν τα τιμολόγια και το κόστος ζωής και θα μετατρέψουν την πρόσβαση ακόμα και σε στοιχειώδη σήμερα μέσα, όπως το ρεύμα και το νερό, πολυτέλεια. Η υπόθεση των ληστρικών διοδίων των αυτοκινητόδρομων μιλά από μόνη για το μέλλον που θα σημάνει το γενικό ξεπούλημα. **Το λεγόμενο μεσοπρόθεσμο πρόγραμμα που εξήγγειλε η κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ αποτελεί μια συνολική υπεραντιδραστική αναδιάρθρωση του ελληνικού καπιταλισμού, στο πλαίσιο του εφιαλτικού «Συμφώνου για το Ευρώ», που οδηγεί σε μια καθολική βαρβαρότητα για να ξεπεράσει την κρίση του, οδηγώντας σε ουσιαστική πτώχευση τους εργαζόμενους και το λαό.**

Οργανωμένη πάλη που θα στηρίζεται στους ίδιους τους εργαζόμενους

Η τετράημερη απεργία του κλάδου (7-10/4), ήταν κάτι που για πρώτη φορά έζησαν τα ΜΜΕ μετά από πολλά χρόνια. Ένας πολυήμερος διακλαδικός αγώνας που απέδειξε ότι οι εργαζόμενοι των Μέσων τοποθετούνται στο πλευρό όλων των εργαζόμενων που μάχονται τις Μνημονιακές επιλογές. Οι εργαζόμενοι στον Τύπο κέρδισαν τη συλλογική αξιοπρέπεια, απέδειξαν ότι μπορούν να φέρουν σε πέρας τέτοιους αγώνες, ακόμα κι αν για άλλη μια φορά οι περισσότερες ενώσεις (ανάμεσα τους κι η ΕΣΠΗΤ) αποδείχθηκαν ανεπαρκείς.

Υπάρχει ελπίδα για αλλαγή της σημερινής ζοφερής κατάστασης;

Εμείς πιστεύουμε πως η ελπίδα θα έρθει από τη συλλογική δράση των ίδιων των εργαζόμενων, από ένα πανεργατικό κίνημα αντίστασης, ανυπακοής και ανατροπής της επίθεσης.

Και θετικά βήματα σε μια τέτοια προοπτική είδαμε και στο χώρο των ΜΜΕ. Σημαντικοί και πρωτοφανείς αγώνες έγιναν «από τα κάτω», με μαζική αμφισβήτηση των υφιστάμενων σωματείων και ηγεσιών τους, συχνά και κόντρα σε αυτές. Αναπτύχθηκαν τάσεις διακλαδικού συντονισμού: τρεις μεγάλες απεργιακές συνελεύσεις τα τελευταία χρόνια στην ΕΣΗΕΑ και στον Πανελλήνιο, συνελεύσεις και επιτροπές αγώνα στο ΔΟΛ, τις Αττικές, τον Πήγασο, το Σκάι κ.α., με αποκορύφωμα το τελευταίο 4ήμερο σκληρό απεργιακό μπλόκο που ταρακούνησε την εργοδοσία. Εγχειρήματα όπως η δημιουργία της Διακλαδικής Πρωτοβουλίας εργαζόμενων και ανέργων στα ΜΜΕ, εξέφρασαν την ανάγκη και την αγωνία ενός συντονισμού της βάσης πέρα από τη γραφειοκρατική λογική του

Διασωματειακού των προέδρων.

Ωστόσο, απαιτείται ένα πανεργατικό, κίνημα αντίστασης και ανατροπής της αντεργατικής λαίλαπας σε όλη την κοινωνία. Αυτό δείχνουν οι εμπειρίες πολλών κλαδικών αγώνων (π.χ. υγεία, ΜΜΕ και αλλού), επιμέρους κινημάτων ανυπακοής και αντίστασης (π.χ. Κερατέα, κίνημα «Δεν πληρώνω» κ.α.). Δεν μιλάμε για αγώνες μιας ζαριάς, αλλά για μια μακροχρόνια σύγκρουση που θα έχει απέναντί της πολύ δυνατούς και σκληρούς αντιπάλους: την κυβέρνηση, την ΕΕ, το ΔΝΤ και τις τράπεζες, την εργοδοσία, το κράτος και τους μηχανισμούς καταστολής του, τα καθεστωτικά μέσα προπαγάνδας κ.α.

Μόνο ένα κίνημα των σωματείων, των συνελεύσεων, των από τα κάτω αποφάσεων ώστε να τις υλοποιεί η πλατιά πλειοψηφία των εργαζόμενων, μόνο ένας πανεργατικός συντονισμός που θα προωθεί τη λογική της αντίστασης στον κυρίαρχο «μονόδρομο», μπορεί να αλλάξει τα δεδομένα και να ανατρέψει την πρωτοφανή επίθεση στα δικαιώματά μας.

Ο περιοδικός τύπος στην εποχή του Μνημονίου

Όταν οι «χρυσές» εποχές των διαφημιστικών εσόδων που γέμιζαν τα ταμεία των εκδοτικών επιχειρήσεων παρήλθαν οι εκδότες ανακάλυψαν ξαφνικά το «μεγάλο εργατικό κόστος».

Μέχρι πριν 2-3 χρόνια οι περισσότερες εκδόσεις είχαν παραδοθεί πλήρως στη λογική της διαφημιστικής αγοράς: πολλές σελίδες ανούσιας ή εμπορικής ύλης ως περιτύλιγμα των διαφημιστικών καταχωρίσεων και των δώρων. Οι συναλλαγές με τις διαφημιστικές εταιρείες, η επένδυση σε προωθητικές ενέργειες (καλλιτεία, διαγωνισμοί, βραβεύσεις επώνυμων, διάφορα γκαλά κ.ά.) και οι συνέργιες με τις εφημερίδες μετέτρεψαν τα περιοδικά από αυτόνομα προϊόντα σε συμπληρωματικά. Η αναγνωσιμότητα λίγο ενδιέφερε, μέχρι που η «κρίση» τα τελευταία δυο χρόνια αφαιρέσε έσοδα από τη διαφήμιση κι έκανε αυτές τις εκδόσεις επισφαλείς.

Ακριβώς εκεί η κυβέρνηση και οι «πρόθυμοι» συνεργάτες της ψήφισαν τους νόμους του Μνημονίου, κάνοντας ακόμα πιο φθηνή κι ευέλικτη την απασχόληση. Το τοπίο πλέον είναι ελεύθερο, το κλίμα υποταγής που καλλιεργεί η κυβέρνηση και όλο το προπαγανδιστικό επιτελείο της ευνοϊκό και οι εκδότες –εργοδότες μας διαλέγουν και παίρ-

νουν: μειώσεις μισθών με ατομικές συμβάσεις εργασίας που φθάνουν και το 15%, εκατοντάδες απολύσεις, ημι-απασχόληση, εκ περιτροπής εργασία, καθυστερήσεις καταβολής μισθών που αγγίζουν το εξάμηνο.

Επιχειρήσεις που ακόμα και σε αυτές τις δύσκολες οικονομικές συνθήκες συνεχίζουν να επενδύουν στα Βαλκάνια, σε «νέα μέσα» (=η ετεροχρονισμένη ανακάλυψη του ίντερνετ), σε διάφορα επιχειρηματικά deal, σε ανάπτυξη νέων «προϊόντων», επιχειρήσεις που ενώ «έκλεισαν» αδειάζοντας στο δρόμο σαν ... σαβούρα εργαζομένων εξακολουθούν να κυκλοφορούν τις εκδόσεις τους, επιχειρήσεις που έγιναν σκαλοπάτι για χρηματιστηριακές συναλλαγές και ανάπτυξη άλλων οικονομικών δραστηριοτήτων, επιχειρήσεις που απολαμβάνουν τις σκανδαλωδώς ελάχιστες εργοδοτικές ασφαλιστικές εισφορές, που απομυζούν χορηγίες και διαφήμιση από επιχειρήσεις που ανήκουν στο κράτος, καθιστούν συνυπεύθυνους για την περαιτέρω πορεία τους εργαζόμενους των 1.000, 1.200 ή και 1.500 ευρώ το μήνα.

Οι εργοδότες όλου του Τύπου, έντυπου και ηλεκτρονικού, ξεπερνούν τον σκόπελο της οικονομικής κρίσης αντλώντας κι άλλο εργατικό ιδρώτα και αίμα από τους εργαζόμενους τους συμπιέζο-

ντας το κόστος μισθοδοσίας τους (που όπως γράφουν στους ισολογισμούς τους είναι μόλις 17% ή 20%). Είναι φανερό ότι οι περικοπές των μισθών δεν γίνονται για λόγους στενά οικονομικούς, λογιστικούς.

Χ γίνονται πρώτα και κύρια για να μας σπάσουν τον τσαμπουκά, να μας υποτάξουν πλήρως, να μας διαιρέσουν, να μας κάνουν απερίοριστα ευέλικτους.

Χ γίνονται για να υπονομευτούν οι συλλογικές συμβάσεις μας (αυτό εξυπηρετεί και η πρόταση του εργοδοτικού συνδέσμου για μείωση 15% στις φετινές συμβάσεις).

Χ γίνονται γιατί έτσι μπορούν να λειτουργήσουν καλύτερα τα περίφημα new media, που απαιτούν εργαζόμενους-λάστιχο.

Και αυτές τις επιδιώξεις τις εφαρμόζουν καθημερινά, αδιαφορώντας αν η εξαθλίωση των εργαζομένων αποτυπώνεται και στο «προϊόν τους», που κυκλοφορεί όλο και πιο ευτελές. Ακριβώς αυτή η πραγματικότητα όμως είναι που μπορεί να γεννήσει και την ανατροπή της εργοδοτικής επίθεσης.

Αρκεί να συνειδητοποιήσουμε ότι στα χέρια μας κρατάμε την πηγή κερδοφορίας αυτών των επιχειρήσεων. Μας έχουν ανάγκη αν πραγματικά θέλουν να επιβιώσουν.

Δυναμική αμφισβήτηση του lifestyle της υποταγής

Στην εποχή της πιο άγριας επίθεσης εργοδοσίας-κυβέρνησης-τρίοικας, οι πρόσφατες εμπειρίες αντίστασης σε μεγάλες εταιρείες του κλάδου, όπως οι Αττικές Εκδόσεις και η ΙΜΑΚΟ αποκτούν μια ιδιαίτερη σημασία.

Διότι δεν ήταν καθόλου αυτονόητο ότι με την ανεργία να καλπάζει, το εκβιαστικό δίλημμα του Θ. Φιλιππόπουλου, «ατομικές συμβάσεις και περικοπές ή απόλυση», δεν θα προσέκρουε σε σπασμωδικές αντιδράσεις ορισμένων εργαζομένων, αλλά σε οργανωμένες διαδικασίες συλλογικής έκφρασης, όπως ήταν οι γενικές συνελεύσεις, οι στάσεις εργασίας, η απεργία. Όπως δεν ήταν καθόλου αυτονόητο ότι, στο προπύργιο του lifestyle, στην ΙΜΑΚΟ του Π. Κωστόπουλου, η απάντηση των εργαζομένων στις περικοπές και τις απολύσεις θα ήταν εξίσου δυναμική και αποφασιστική, μέσα από γενικές συνελεύσεις που, παρά τις προσπάθειες της εργοδοσίας να τις υπονομεύσει, κατόρθωσαν να συγκληθούν.

Το κέρδος από αυτές τις διαδικασίες ήταν μεγάλο: Τα επιχειρήματα της εργοδοσίας αποδομήθηκαν, το διευθυντικό δικαίωμα της απόλυσης αμφισβητήθηκε, το δικαίωμα στην εργασία και τις αξιοπρεπείς συνθήκες ζωής ήρθε δυναμικά στο προσκήνιο.

Οι εργαζόμενοι άρχισαν να δρουν ως συλλογικότητα με δυνατότητα να επιδρά στις εξελίξεις. Σε αυτή την πορεία αναδείχτηκε και ο ρόλος των ανεξάρτητων από την εργοδοσία, μαχόμενων συνδικαλιστικών εκπροσώπων που δρώντας ενωτικά με τους εργαζόμενους όλων των ει-

δικοτήτων, πρωτοστατώντας στη σύγκληση διακλαδικών γενικών συνελεύσεων, συνέβαλαν στην ανάδειξη των αγωνιστικών διαθέσεων των εργαζομένων. Εκτιμώντας αυτή τη δυναμική οι εργοδότες, προχώρησαν σε απολύσεις συνδικαλιστικών εκπροσώπων.

Αυτή η επιλογή μαζί με την αμφισβήτηση του δικαιώματος στην απεργία, επιστρατεύοντας δικαστές και αστυνομία, σηματοδοτεί την αποφασιστικότητά τους να επιβάλουν ένα καθεστώς, με ανελέητο διωγμό σε κάθε εργατικό δικαίωμα, στους μισθούς, τις εργασιακές σχέσεις, ακόμα και στο δικαίωμα της ελεύθερης συνδικαλιστικής δράσης μέσα στους χώρους εργασίας.

Γι' αυτό ο αγώνας για την ανάκληση των απολύσεων σε Αττικές και ΙΜΑΚΟ είναι αγώνας κρίσιμος, αγώνας τιμής, αγώνας υπεράσπισης της ίδιας της υπόστασης των σωματείων.

